

Júlia

Világszerte Nr. 1

Catherine George
Exkluzív interjú

Kathleen O'Reilly
Párban az ágyban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Catherine George, 2013 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 705. eredeti címe: *The Enigmatic Greek* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

© Kathleen Panov, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 706. eredeti címe: *Once Upon a Mattress* (Harlequin, Mills & Boon Temptation)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 705-706. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-021-8

• Kép: Shutterstock

A Júlia a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Catherine George
Exkluzív interjú

1. FEJEZET

Alexei Drakos szigetén, amely az Égei-tenger egyik félreeső részén búj meg, már a bronzkorban is sütött a nap, amikor a minósziak ide menekültek a Krétán pusztító katasztrófa elől. Normális körülmények között a férfi élvezte a hely békés hangulatát, ma azonban nem.

A régi erődítményben lévő irodájában ült, és komoran méregette a sötétkék tengert, amelynek a hullámai az odalent elterülő partot nyalдостák. Ma képtelen volt a munkájára összpontosítani, mert egy ismeretlen érzés nyugtalanította, habár ezt magának sem akarta beismerni: magányos volt. Átpillantott a szomszédos szigetre, amelynek a tengerpartján tavernák sorakoztak, és a komp éppen most szállított oda egy seregnyi turistát. Holnap majd átjönnek ide a Szent János-napi ünnepre, amelynek a minósziak idejéből elhíresült bikaugrás lesz a csúcspontja.

A Kirkirosz nevű sziget lakói, akik korábban főleg a halászatból éltek, jelentős hasznot húztak abból, hogy Alexei úgy döntött, feleleveníti ezt a régi szokást, mert ez sok turistát vonzott a kis szigetre, akik kifizették a belépti díjat, valamint kézműves termékeket, olívbogyót, mézet és helyi készítésű bort vásároltak, majd később ezeket a dolgokat megrendelték az Alexei által létrehozott honlapon keresztül is. Az év többi részében pedig nem zaklatták a szigetlakókat.

Mivel Alexei megunt a magányt, lement a régi csigalépcsőn az erődítmény modern konyhájába, és az ott dolgozó nők vidáman üdvözölték.

– Fel is hívhatott volna, *kírie* – vágott a szavukba kedvesen a házvezetőnő, és töltött a férfinak egy csésze kávé. – Akkor azonnal felvittem volna.

– Tudom. – Alexei elvett egy péksüteményt, amellyel a nő megkínálta. – De azt is tudom, hogy rengeteg dolga van, Sofia.

– Magára mindig van időm – felelte mosolyogva az asszony. – Ráadásul szinte mindent előkészítettünk holnapra, a táncosoknak szánt ételt is, és Angela meg a lánya megint csodát művelt.

– Ez mindig így van.

A férfi rámosolygott a két nőre, akik minden évben megvarrták a hagyományos jelmezeket. Az ősrégi freskók alapján dolgoztak, amelyek az erőd restaurálása közben kerültek napvilágra.

Belépett a konyhába a házvezetőnő fia.

– Mindennel elkészültél, Yannis? – kérdezte tőle Sofia.

A fiú buzgón bólogatott.

– Meg akarja nézni a saját szemével, *kírie*?

Alexei megitta a kávéját.

– Igen, szívesen.

A magántulajdonban lévő szigeten általában idilli nyugalom honolt, de ma mindenki szorgosan tüsténkedett. A tengerparton színes standokat építettek. Az egyik közeli fennsíkon szőlőlugasok alatt asztalok álltak. Onnan nagyszerű kilátás nyílt a térre, ahol később a táncosok fellépnek. Néhány előrelátó vendég már foglaltatott magának asztalt.

Alexei elismerően odabiccentett a férfiaknak, akik az utolsó simításokat végezték.

– Remek munka!

Megkérte őket, hogy ellenőrizték, kihelyezték-e az összes szükséges táblát, azután visszament az irodájába, de ezúttal a liftet használta, amelyet néhány évvel ezelőtt építtetett be. Miután lakhatóvá tette a felső szinteket, ez volt az első dolga. Hirtelen hívást jelzett a telefonja. Alexei ránézett a kijelzőre, és elmosolyodott.

– Helló, drágám! – jelentkezett be az ismerős hang. – Elfáradtam, és szomjas vagyok. Most érkeztem.

– Ne mozdulj, máris ott vagyok!

Amint a lift leért a földszintre, a férfi Yannis társaságában sietős léptekkel átvágott a tengerparton a legnagyobb kikötő irányába, ahol egy nő tárt karokkal és mosolyogva várta.

– Meglepetés!

– Az nem kifejezés!

Alexei megölelte a nőt.

Talia Kazan örömtől ragyogó arccal szemügyre vette a férfi markáns arcvonásait.

– Már olyan régóta úton vagyok, hogy azt sem tudom, milyen nap van ma.

Alexei megkérte Yannist, hogy segítsen neki a csomagok elszállításában.

– Ne erőlködj, anya! – mondta azután Taliának. – Az ostoba szőke nő szerepe nem áll jól neked, és ezt te is tudod.

– Hirtelen annyira elkezdett hiányozni a fiam, hogy fogtam magam, és ideutaztam – felelte rezzenéstelen arccal az asszony. – Ugye örülsz nekem?

A férfi megcsókolta a kezét.

– Hát persze, anya. De honnan tudtad, hogy itt leszek?

– Mivel valóban nem vagyok ostoba szőke, felvettem a kapcsolatot Stefannal, aki biztosított afelől, hogy részt veszel az ünnepségen. Megígérte, hogy nem szól neked az érkezésemről. És azt is elárulta, hogy az idén sem hívtál meg senkit – tette hozzá csalódottan az asszony. – Pedig jót tenne neked egy kellemes társaság!

– Ha a *kellemes* alatt egy nőt értesz, akkor szeretném újra felhívni a figyelmedet arra, hogy a barátnőim a nagyvárost kedvelik, anya. A hagyományos ünnepek nem nekik valók.

– Akkor olyan nőt kell meghívnod, aki jobban tiszteli a kultúránkat. – Taliának hirtelen elkomolyodott az arca. – El kell felejtened végre azt az esetet Christina Mavrosszal, és keresned kell magadnak egy rendes nőt!

Alexei nem ment bele a témába.

– Takis hozott ide? – kérdezte inkább.

– Nem, ő azokkal a vendégekkel van elfoglalva, akik most érkeztek. Egy rendkívül kedves fiatalember felajánlotta, hogy áthoz ide.

– Ki volt az?

– Annyira hangos volt a csónakmotor, hogy nem értettem a nevét. És most kísérj oda Sofiához, hogy ihassak végre egy kávét!

Sofia és a csapata mosolyogva várta Kíria Taliát a konyhaajtóban. Gyorsan készítettek neki kávét, és megkínálták borral, péksüteménnyel és minden elképzelhető finomsággal.

A szomszédos Karpirosz-szigetre érkezők között volt egy nő, aki izgatottan figyelte a Kirkiroszon zajló eseményeket egy kis méretű távcsövön keresztül. A nagy távolság miatt nem tudta biztosan megállapítani, hogy Alexei Drakos volt-e az a férfi, aki éppen akkor ölelt át egy szőke nőt. A fiatal üzletembert gazdasági zseniként tartották számon, aki messziről kerülte a sajtó munkatársait.

Mivel abban a pillanatban megérkezett az ebédje, a lány leengedte a távcsövet, és görögül köszönetet mondott a fiatal pincérnek. A jelenlegi megbízása miatt megtanult néhány szót. A kevésbé ismert és a szokásos turistaútvonalaktól félreeső görög szigetekről kellett cikksorozatot készítenie. Ez volt a legizgalmasabb feladat, amelyet valaha kapott. A lap főszerkesztője kelletlenül adta át Eleanornek a költségeire szánt összeget, és megígértette vele, hogy megpróbál interjút készíteni Alexei Drakossal.

– Az a Mavros nevű nő néhány hónappal ezelőtt csúnyán átverte, és azóta teljesen a háttérbe húzódott – közölte a főszerkesztő. – De a hírek szerint minden júniusban elmegy a saját szigetére. Éppen ezért időben oda kell érned, mert a helyet ilyenkor ellepik a turisták. Rengetegen kíváncsiak arra a szabadtéri ünnepre, amelyet minden évben megrendez, mióta megvásárolta Kirkiroszt. Ott nem lehet szállást bérelni, ezért máshol kell kivenned egy szobát, és komppal kell átmenned. – Ross McLean sokatmondóan elmosolyodott. – És szexi ruhát vegyél fel, ha belépsz az oroszlán barlangjába!

– A *drakos* görögül *sárkányt* jelent, nem *oroszlánt* – felelte Eleanor. – A szexi ruháról pedig boldogan lemondok.

Kifelé menet hallotta, hogy a főnöke halkán dünnyög valamit „ezekről az arrogáns diplomásokról,

akik mindent jobban tudnak”. De mivel manapság egyetemi diploma nélkül jóformán lehetetlen volt újságírói állást szerezni, Eleanor a fényképészetet is kitanulta. Ennek Ross McLean jó hasznát vette, mert így nem kellett fotósra költenie.

Mivel Eleanor már gyakorlatilag becserkészte a vadat, úgy döntött, hogy nem fog az interjú miatt aggódni, mert nem akarta elveszíteni az étvágyát. Elhatározta, hogy megmutatja a főnökének, mire képes egy „arrogáns diplomás”.

Ross tudta, hogy valójában lehetlent kér: Alexei Drakos messziről került a sajtó munkatársait, főleg miután az egyik csalódott szeretője, Christina Mavros, nyilvánosan megszégyenítette. Vajon ki lehetett az a szőke nő, akit megölelt a kikötőben? Eleanor alapos kutatómunkát végzett, de a férfi magánéletéről jóformán semmit sem talált. Christina Mavros elég sokat nyilatkozott róla, de azoknak a cikkeknek Eleanor nem adott hitelt.

Alexei Drakos, a csodagyerek, már az iskolában sikeres lett egy általa kifejlesztett számítógépes program miatt. Később okosan a gyógyszeriparba, technológiai fejlesztésekbe és ingatlanokba fektette a pénzét. Magánemberként csak annyit lehetett kideríteni róla, hogy bőkezű adományozónak számított.

Eleanor felállt az asztaltól, mire azonnal odasietett hozzá a taverna tulajdonosának a fia, hogy elvigye a csomagjait a közeli apartmanba. A táskákat lerakta a kis fehér épület tengerre néző verandájára, és kinyitotta a kék ajtót. Eleanor belépett a fehér falú, ragyogóan tiszta szobába, és elmosolyodott. Miután Petros behordta a csomagokat, Eleanor közölte vele, hogy este a tavernában szeretne enni.

– Ebben az esetben foglalok magának egy asztalt, *kíria*, mert a holnapi ünnepség miatt ma sok vendégünk lesz.

Eleanor bőkezű borralaló kíséretében köszönetet mondott a fiúnak, aki zavartan elpirult, és elsietett.

A lány azon töprengett, hogy ha valaki ilyen gondosan vigyáz a magánéletére, akkor miért hív meg ennyi embert a szigetére.

Végül úgy döntött, hogy ezzel most nem foglalkozik. Inkább felviszi a táskáját a létrán a hálószobába, kicsomagol, és alszik egyet.

Ébredés után Eleanor lezuhanyozott, és belebújt a szokásos öltözékébe: farmerbe és pólóba. De kivételesen egy fehér farmert választott, meg egy passzos fekete pólót, amelynek elég mély volt a kivágása ahhoz, hogy szabadon hagyja napbarnított dekoltázsát. Utána kifestette a szempilláját, és szájfényt kent az ajkára.

Kritikusan végigmérte a tükörképét. Két hete járta a görög szigeteket, és közben kissé bronzbarnára sült a bőre, de ettől inkább egészségesnek látszott, nem szexinek. Eleanor vállat vont. Ha mégsem sikerül elkészítenie azt az interjút, és Ross kirúgja, legfeljebb szabadúszóként fog dolgozni.

Amikor a lány belépett a tavernába, odabent már nyüzsögtek a turisták és a helybéliek. Petros odakísérte egy aprócska asztalhoz, ahonnan a kikötőben ringatózó csónakokra és a távolban magasodó Kirkiroszra lehetett látni. Miközben a vörösmárnára várt, megkóstolta az asztalára készített olívbogyót és kenyeret.

Hamarosan megérkezett a hal, a saláta és a fél kancsó bor, amely a szomszédos szigetről származott. Eleanor köszönetet mondott Petrosnak, és rákérdezett a holnapi ünnepségre.

– Csak a férfiak vehetnek részt a bikaugráson?

– Nem, nők is részt vehetnek rajta.

Miután a fiú távozott, Eleanor szemügyre vette a távoli Kirkirosz fényeit, és Alexei Drakosra gondolt. A férfi bizonyára nem örül a holnapi tömegnek. De talán az a szőkeség megvigasztalja. Eleanornak semmit sem sikerült kiderítenie a férfi szerelmi életéről, azt viszont tudta, hogy az anyja híres fotómodell volt. De miután feleségül ment Milo Drakoshoz, többé nem szerepelt a lapok címlapján. Eleanor úgy tudta, hogy a közös fiuk összeveszett az apjával, és nagyon szerette volna kideríteni, hogy miért.

A tavernából kifelé menet foglalt magának egy asztalt másnap délre, és a biztonság kedvéért ellenőriztette Petrosszal az átkelésre szóló foglalását. Azt tervezte, hogy magába szívja a kirkiroszi ünnepség hangulatát, rengeteg fotót készít, utána leül az asztalához, amelyet szintén előre lefoglalt, figyel az embereket, és türelmesen vár, hátha felbukkan a sziget tulajdonosa.

Valamivel később Eleanor lefeküdt, de nem tudott elaludni, ezért kinyitotta a laptopját, és folytatta a kutatómunkát. Újra elolvasta a Christina Mavrosról szóló cikket, aki a krétai társasági élet egyik központi figurájának számított. A hírek szerint mindenáron Alexei Drakos felesége akart lenni, és miután nem sikerült a terve, bosszúból féligazságokat terjesztett a kapcsolatukról a sajtónak.

Eleanornak már majdnem leragadt a szeme a fáradtságtól, amikor megpillantott egy fotót Alexis apjáról. Szemügyre vette a férfi markáns és szigorú arcvonásait, és megállapította, hogy Milo Drakos veszélyes ellenfél lehet.

Másnap reggel azonnal felkelt, miután felébredt, és főzött magának kávé. Zuhanyzás után eszébe jutott a főnöke tanácsa, és kivételesen nem farmert vett fel, hanem belebújt egy egyszerű, kék-fehér csíkos ruhába, ami olyan kényelmes volt, mint egy póló. Nem lehetett kifejezetten szexinek nevezni, de legalább kilátszott belőle a napbarnított lába.

A tavernában ebédelt, és közben azokat a hajókat és csónakokat figyelte, amelyek a szomszédos sziget felé igyekeztek. Amikor Petros szólt neki, hogy ő következik, olyan erősen tűzött a nap, hogy Eleanor jó hasznát vette a napszemüvegnek és a szalmakalapnak, amelyeket magával hozott. Egyre izgatottabb lett, miközben a sziklás sziget felé igyekeztek, amelynek az egyik fennsíkján egy erőd magasodott.

Amikor kikötöttek, mélyen beszívta a zsálya, a levendula és a görög macchia jellegzetes illatát, és megcsodálta a meredek sziklafalakba vájt gyalogutakat. A zene és a látogatók ünnepi hangulata miatt még izgatottabb lett.

Köszönetet mondott a csónakosnak, és megbeszélte vele, mikor viszi majd vissza. Azután munkához látott. Lefotózta az erőd körül sorakozó házakat, és egy sziklaperemmel feljebb sétált. Egy kék kupolás, fehér templomot talált odafönt. Végül átvágott a tömegen, és leült a lefoglalt asztala mellé, a szőlőlugas alá.

A téren már játszott a zenekar, de Petros elmondta neki, hogy az ünnepség valójában sötétedés után kezdődik. Akkor fogják meggyújtani a tengerparton a tüzet a híres bikaugráshoz. Eleanor bizalmatlanul méregette a színpadot. Látott néhány freskót és képet Krétán arról, ahogy a táncosok átugorják a bikát. Vajon itt is gondoskodtak arról, hogy ne szabaduljon el az állat?

Hirtelen megfeledkezett az aggodalmáról, mert három alak lépett ki az erődítményből. Az egyikük Alexei Drakos volt, aki éppen rámosolygott a szőke kísérijére. Eleanor azonnal felismerte a híres Talia Kazant. Az egykori fotómodellből érett szépség lett, és ugyanolyan vonzó volt, mint a karrierje csúcsán.

Ezek szerint a szőkeség nem Alexei barátnője, hanem az anyja. Talia különleges szabású, jácintkék ruhát és széles karimájú szalmakalapot viselt. A fia, akinek aranyszőke haja volt, szintén remekül nézett ki. Sötét szeme és markáns vonásai miatt hasonlított az apjára. A csípője keskeny volt, a válla széles, és annak ellenére, hogy kifejezetten egyszerű ruhát viselt – vászonnadrágot és fehér inget –, elegancia és egészséges önbizalom áradt belőle.

Eleanor végignézte, ahogyan a férfi belekarol az anyjába, és közösen szemügyre veszik a standokat. Az összes árussal váltottak néhány szót, azután átadták a helyet a vásárlóknak. Eleanor készített néhány fotót az asztala mellől az anyáról, a fiáról és a háttérben magasodó erődről. Azután a többi vendég felé fordította az objektívet, akik a forró napsütésben sétálgattak.

Végül eltette a fényképezőgépet, és körbejárta a standokat, mert ajándékokat akart venni. A kézműves emléktárgyak rendkívül ízlésesek voltak. Vásárolt az apjának egy rózsafüzért, az anyjának pedig egy hímezett képet. A cserépedényeket is megcsodálta, de azokat sajnos nem lehetett a repülőn elszállítani.

Egy másik standnál szemügyre vette a medálokat és a fülbevalókat. Az egyik ékszer azonnal

felkeltette az érdeklődését.

– Valódi minőszi minta – mondta az eladó olyan erős akcentussal, hogy Eleanor alig értette. – Tetszik magának?

Az apró, kristályból készült bika hátán volt egy aranykarika, és tökéletesen illett volna Eleanor karkötőjére.

– Mennyibe kerül? – kérdezte, és csalódottan rázta a fejét, amikor meghallotta az árat.

Az árus azonnal belekezdett egy érthetetlen monológba, valószínűleg a medált dicsérte, és csak akkor hallgatott el, amikor a többi vásárló utat nyitott egy férfinak, aki megkérdezte görögül Eleanortól, hogy mi a probléma.

Amikor a nő felismerte Alexei Drakost, az volt a legnagyobb gondja, hogy hirtelen nem kapott levegőt.

– Én... nem beszélek túl jól görögül – nyögte ki végül.

– Értem.

A férfi elmosolyodott, és görögül egyezkedni kezdett az eladóval. Utána Eleanor felé fordult, és közölt vele egy árat, amit a lány még éppen ki tudott fizetni.

– Hálásan köszönöm – mondta a férfinak, és gyorsan összeszedte a pénzt, nehogy az árus meggondolja magát.

Alexei Drakos közelségétől teljesen összezavarodott.

– Ha odaadja neki a karkötőjét, felteszi rá a medált – magyarázta a férfi.

Hibátlanul beszélt angolul, enyhe görög akcentussal, ami még szexibbé tette.

– Köszönöm.

A lány odaadta a karkötőt az árusnak.

– Megkértem, hogy vigye oda magának, miután elkészült. Foglaltatott asztalt?

Eleanortól csak egy biccentésre futotta.

Ekkor odalépett hozzájuk Alexei Drakos anyja.

– Alexei *mou*, hallottam, hogy angolul beszélsz. Bemutatnál minket egymásnak?

– Még én sem ismerem név szerint a hölgyet.

– Akkor majd én kézbe veszem a dolgot. Talia Kazan vagyok, ő pedig a fiam, Alexei Drakos.

Neki erősebb akcentusa volt, mint a fiának, de kifejezetten élvezetesen beszélt angolul.

– Eleanor Markham.

– Igazán örülök, hogy megismerhetem. A barátaival van itt?

– Nem, egyedül jöttem.

– Akkor van kedve csatlakozni hozzám egy italra? – kérdezte Talia Kazan.

Micsoda kérdés!

– Igen – felelte meglepetten Eleanor. – Kérem, jöjjön velem az asztalomhoz!

Talia vidáman elmosolyodott.

– Ez igazán kedves magától. Örülök a társaságnak, mert a fiam rendkívül elfoglalt.

Vetett egy pillantást a fiára, aki éppen az egyik pincérrel beszélt.

Amikor leült Eleanor asztalához, Talia elégedetten felsóhajtott. A többi vendég kíváncsian méregette őket.

– Csak az ünnep miatt van itt? – kérdezte Talia.

Amikor Eleanor elmondta neki, hogy egy újságcikk miatt utazott ide, visszafogottan reagált.

– Ezek szerint maga újságíró? – kérdezte.

Eleanor egyenesen a szemébe nézett.

– Igen, de nem pletykalapoknak írok. Főleg útleírásokat készítek, éppen ezért a cikkem nem arról fog szólni, hogy találkoztam a híres Talia Kazannal.

Alexei anyja vállat vont.

– Az már régen volt, amikor híres voltam.

– De azóta szinte semmit sem változott – közölte Eleanor.

Az idősebb nő tekintete azonnal megtelt melegséggel.

– Örülök, hogy így gondolja. Az ünnepről fog tudósítani?

Eleanor bólintott, habár kissé gyötörte a bűntudat, mert azt nem akarta elárulni Taliának, hogy a fiával is szeretne interjút készíteni.

– Évek óta nem vettem részt a bikaugráson – folytatta Talia. – De mivel tudom, hogy a fiam ilyenkor mindig itt van, bejelentés nélkül ideutaztam.

– Biztosan örült önnek.

– Szerencsére igen. Vannak olyan fiúk, akik nem örülnek az anyjuk váratlan látogatásának.

– Talia mosolyogva köszönetet mondott a fiatal férfinak, aki kihozta neki az ásványvizet és a gyümölcsöt. – *Efharisztó*, Yannis. – Utána ismét Eleanor felé fordult. – Kérem, meséljen még a munkájáról!

A lány beszámolt neki azokról a szigetekről, amelyeken már járt.

– Egyedül utazok, és én készítem a fotókat is a cikkeimhez.

– Bizonyára van egy férfi Angliában, aki türelmetlenül várja magát – jegyezte meg Talia.

Eleanor mosolyogva megrázta a fejét.

– Csak a főnököm. De sok barátom van, és szoros kapcsolatot ápolok a szüleimmel.

– Ebből a szempontból én is szerencsés vagyok. A fiam nagyon elfoglalt, de rendszeresen meglátogat, habár csak rövid időre. Maga a szüleivel lakik?

Eleanor válasza nyitotta a száját, de hirtelen felbukkant Alexei Drakos.

– Ül le hozzánk! – kérte mosolyogva az anyja.

A férfi megrázta a fejét.

– Stefan szólt, hogy vissza kell hívnom néhány embert. Visszakapta már a karkötőt, Miss Markham?

– Még nem.

– Akkor megsürgetem azt az árust – közölte a férfi, és távozott.

Az anyja aggodalmasan nézett utána.

– Még itt sem hagyják békén, habár az asszisztense, Stefan, igyekszik önállóan megoldani mindent, amit csak lehet.

– Úgy tűnik, a fia számára nagyon fontos ez az ünnep – állapította meg Eleanor.

– Igen, és számomra is – felelte Talia.

Ebben a pillanatban felbukkant mellettük egy fiú Eleanor karkötőjével. A lány köszönetet mondott görögül, és adott neki borraivalót.

– Nagyon drága volt a medál – mondta kissé szégyenkezve Taliának. – De miután a fia lealkudta az árat, nem tudtam ellenállni neki.

Talia szemügyre vette a medált.

– Gyönyörű, és tökéletes emlék a szigetről.

– De több drága holmit nem engedhetek meg magamnak ezen a nyaraláson – jegyezte meg sajnálkozva Eleanor, és felvette a karkötőt.

Valamivel később odalépett hozzájuk Alexei Drakos asszisztense.

– Elnézést a zavarásért, de Sofia üzeni, hogy készítették önnek egy könnyű ebédet, Kíria Talia. A bikaugrás miatt ma késtek vele egy kicsit.

– Semmi gond. – Az asszony felállt. – Miss Markham, ő itt Stefan Petrides, a fiam jobbkeze Athénban.

A fiatal férfi meghajolt Eleanor felé.

– Nincs kedvem egyedül hagyni magát – mondta Talia. – Kérem, csatlakozzon hozzám egy könnyű ebédre!

Eleanor megrázta a fejét.

– Ez igazán kedves öntől, de már ebédeltem. Nagyon örülök, hogy megismertem.

– Részemről a szerencse.

Talia elmosolyodott, és távozott Stefannal.

Eleanor bánatosan nézett utánuk. Azután elővette a jegyzetfüzetét, és feljegyzéseket készített az eseményekről. Amikor valaki megkopogtatta a fémasztalt, rémülten felpillantott.

Alexei Drakos állt mellette, és bosszúsan méregette a jegyzeteit.

– Az anyám nem szívesen hagyná egyedül magát, de úgy látom, elég elfoglalt – jegyezte meg szárazon. – Úgy hallottam, maga újságíró.

– Így igaz – felelte Eleanor.

– Ha csak egyetlen szót nyilvánosságra hoz az anyámról, beperelem magát.

A lány felszegte az állát.

– Azért vagyok itt, mert a maga híres szabadtéri ünnepéről fogok tudósítani, Mr. Drakos. De mivel ilyen kedvesen megkért, nem teszek említést az anyjáról, egyébként amúgy sem állt szándékomban. Ugyanakkor szeretném felhívni a figyelmét arra, hogy hiába perelne be, mert kizárólag a tényekről fogok írni.

– Lehetséges. – A férfi egyenesen Eleanor szemébe nézett. – De bármelyik pletykalaptól könnyedén ki tudom rúgatni magát. Ugyanolyan könnyen, ahogy az előbb segítettem.

Alexei Drakos halkán káromkodott egyet, és távozott. Mióta Christina Mavros mindent kitergetett róla a sajtónak, került a nőnemű lények társaságát. Sajnos ez a lány olyan szomorúan mosolygott az ékszeres standnál, hogy úgy érezte, segítenie kell neki. És most kiderült, hogy újságíró!

Eleanor megszégyenülten és dühösen bámult a férfi után. Ezek után biztosan nem fogja megkapni tőle azt az interjút, és nem fogja megtudni, hogyan szerezte a vagyonát. Valószínűleg mindenkit megfenyeget, aki az útjába áll. Eleanor romantikus lélek volt, ezért különleges jelentőséget tulajdonított a korábbi, véletlen találkozásnak, ő viszont csak egy problémát jelentett a férfi számára, amelyet el kellett távolítani az útból.

A lány dühösen ökölbe szorította a kezét. Időközben minden asztal megtelt körülötte, és mivel csak ő ült egyedül, kirívónak érezte magát. Ez gyakran előfordult az utazásai során, de még sohasem zavarta.

Vett egy mély lélegzetet, és elhatározta, hogy megajándékozza magát valami finomsággal a csata után. Elsétált az egyik standhoz, és vásárolt egy mandulás mézessüteményt. Amikor visszatért az asztalához, egy fiú várta.

– Ezt Kíria Talia küldi – mondta, és rámutatott egy tálcára.

Eleanor megkérte, hogy mondjon köszönetet a nevében Taliának. Azután leült, és kitöltötte a porceláncsészébe a teát, ami még ízletesebbé tette a süteményt. Ekkor hirtelen világítani kezdtek a téren a lámpások.

Amikor felcsendült az énekes hangja, a lány mozgást látott a szeme sarkából. Alexei Drakos éppen akkor kísérté oda az anyját a szomszédos asztalhoz. Eleanor erőt vett magán, és rámosolygott Taliára.

– Csatlakozzon hozzánk, Eleanor! Mindjárt kezdődik a tánc.

A lány hevesen megrázta a fejét.

– Köszönöm, de nem akarok zavarni.

– Micsoda ostobaság! – kiáltotta Talia. – Ne üljön ott egyedül!

A kíváncsi tekintetek miatt Eleanor végül átült arra a székre, amelyet Alexei kihúzott neki.

– Köszönöm a teát – mondta Taliának. – Pontosan erre volt szükségem.

– Ennek igazán örülök. – A fia felé fordult, aki meglehetősen komor arcot vágott. – Ül le végre, Alexei! És te is, Stefan!

Ebben a pillanatban az erőd belsejében felbődült egy bika, de olyan hangosan, hogy túlharsogta a zenét.

– Ó, kezdődik! – lelkendezett Talia.

Hirtelen kialudtak a fények, egymás után meggyulladtak a fáklyák a színpad szélén, és meggyújtották a tüzet a tengerparton.

Eleanor elővette a fényképezőgépét, és kihívó pillantást vetett Alexei Drakosra.

– Készítek néhány fotót a cikkemhez – közölte.

– Annyi képet készít a táncosokról, amennyit csak akar – felelte a férfi.

A lány értette a burkolt célzást: *de ha lefotózza az anyámat, kidobatom a szigetről.*

A múzeumba illő hangszerekből ismét felcsendült a zene, és kitárult az erőd hatalmas kapuja. A tömeg lelkesen üdvözölte a táncosokat, akik ókori jelmezt – fehér ágyékkötőt, arany ékszereket, fekete parókát és lábszárkötős bőrszandált – viseltek. Eleanor lenyűgözőnek találta az antik festményre emlékeztető jelenetet.

Csak akkor jutott eszébe, hogy fotózni kellene, amikor elkezdődött a tánc. A táncosok egyre bonyolultabb alakzatokba rendeződtek, miközben felgyorsult a zene. A csúcspontot újabb bikaüvöltés jelentette. Megint kinyílt az erőd kapuja, és a fáklyák fényében felbukkant egy mesebeli alak.

A nézők lelkesen tapsoltak, amikor megpillantották a fekete bikafejet, amely egy izmos férfi vállán ült.

2. FEJEZET

Eleanor, aki egy igazi bikára számított, rettenetesen megkönnyebbült, mert végre nem remegett a kezében a fényképezőgép. A bika mellé ekkor odaállt egy férfi, és a lány azonnal felismerte Thészeuszt, a szőke hellént, aki meg akarta ölni a Minótauroszt.

A táncosok is odagyültek a félig emberi, félig állati alak köré, és miközben ingerelni kezdték, ügyesen elugrottak a szarva elől. Eleanor a többi nézővel együtt visszatartotta a lélegzetét, amikor Thészeusz felugrott az egyik táncos hátára, és átszaltózott a bika fölött.

Thészeusz megküzdött az állattal, és végül egy kétélű fejszével levágta a fejét, amely a lába elé gurult. Azután a táncosok felemelték a halott szörnyeteget, és kivitték a színpadról. A nézők lelkesen kiáltoztak és tapsoltak.

– Hogy tetszett a mi híres bikaugrásunk, Miss Markham? – kérdezte Alexei Drakos.

– Nos, az elején egy kicsit ideges voltam, mert azt hittem, egy igazi bika fog szerepelni az előadáson.

Talia elnevette magát.

– Sejtettem, és szándékosan hallgattam, mert nem akartam elrontani a meglepetést.

– Az ókorban élő bikával mutatták be az ugrást, a knósszoszi és a krétai falfestmények is erre utalnak – mondta Alexei Drakos Eleanor felé fordulva. – De nálunk nem így van. Biztosíthatom, hogy mióta megvettem ezt a szigetet, még nem szerepelt igazi bika a bikaugráson.

Miután Stefan elbúcsúzott tőlük, Talia kért egy kávét.

– Maga is iszik egyet, Eleanor?

– Igen, köszönöm. Habár hamarosan indulnom kell.

Yannis elsietett, hogy leadja a rendelést.

– Hogy fog hazajutni? – tudakolta Talia.

– Értem jön az a csónakos, aki áthozott ide – felelte Eleanor.

– Sikerült elegendő anyagot összegyűjtenie a cikkéhez? – kérdezte Alexei Drakos.

A lány bólintott.

– Igen. Ez a szabadtéri játék tökéletes lezárása lesz a cikksorozatomnak. Természetesen meg fogom említeni, hogy minden évben megrendezik, és azt is, hogy Kirkirosz nem turistalátványosság, mert magántulajdonban van. Megígértem, hogy nem írok le olyasmit, amivel árthatok magának, és betartom a szavam.

– Ezt mikor ígérte meg? – kérdezte Talia.

Alexei vállat vont.

– Váltottam néhány szót Miss Markhammal, és elmondtam neki, mi fog történni, ha említést tesz rólad a cikkében.

Az anyja döbbenten meredt rá.

– Megfenyegetted?

– Igen – felelte szenvtelenül a férfi.

Eleanor elpirult, ránézett az órájára, és azt kívánta, hogy bárcsak gyorsabban haladnának a mutatók.

Talia hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Elnézést kérek a fiam viselkedése miatt, Eleanor. Túlzottan aggódik értem, pedig már senki sem emlékszik rám ennyi év után. – Ránézett Alexeire, és kedvesen elmosolyodott. – Bizonyára sok emberrel kell még beszélned, igaz?

Eleanor nagyon örült, hogy Talia kedvesen, de határozottan elküldte a fiát.

A férfi felállt, és kimerően odabiccentett neki.

– Viszontlátásra, Miss Markham! – Azután az anyja felé fordult. – Érted jövök, miután a vendéged távozott.

- Képes vagyok egyedül hazamenni, Alexei – tiltakozott Talia.
- Tudom, de akkor is érted jövök – közölte határozottan a férfi.

Miután elment, Talia felsóhajtott.

– Kérem, higgye el, hogy a fiam nem fogja beváltani a fenyegetését! – igyekezett megnyugtatni Eleanort.

– Nem áll szándékomban említést tenni önről a cikkemben, habár csábító a gondolat – felelte Eleanor. – De beismerem, hogy készítettem önről néhány fotót, Ms. Kazan, de kizárólag azért, hogy megmutathassam őket az édesanyámnak, mert rajongott önért.

Talia arca felragyogott.

– Igazán? Akkor bizonyára csalódott lesz, ha meglátja, hogy nézek ki most. Őszintén szólva nem volt elég bátorságom ahhoz, hogy kés alá feküdjek az alakom miatt. Csak néhány „csodakrémet” használok, és igyekszem távol tartani magam a kalóriabombáktól, de Sofia nem könnyíti meg a dolgomat. Kóstolta már a süteményeit? Szívesen rendelek néhányat.

– Elhiszem, hogy nagyon finomak, de nincs étvágyam – felelte Eleanor.

– Ennyire felzaklatta a fiam viselkedése? – kérdezte aggodalmasan Talia.

– Nem. Az én szakmámban a páncél kötelező viselet. – Eleanor elmosolyodott.

Talia Kazan rendkívül kellemes társaság volt. Remekül elbeszélgettek egymással, és Eleanor a korábbi megbízásairól is beszámolt neki. Amikor Yannis megjelent, és közölte vele, hogy a csónakos a kikötőben várja, zavartan elpirult.

– Végül annyit beszéltem, hogy megfeledkeztem az idő múlásáról.

– Ne butáskodjon! Élvezet volt hallgatni magát.

Talia Yannis felé fordult, és közölte vele, hogy elmehet, mert ő fogja elkísérni a vendégét a kikötőbe.

– A fia nem fog örülni – jegyezte meg Eleanor, és vetett egy pillantást Alexei Drakosra, aki a táncosokkal beszélgetett.

– Én vagyok az egyetlen ember a világon, akinek Alex nem parancsolgathat – felelte Talia, miközben felálltak az asztaltól, és utat vágtak a tömegben. – Yannis azt mondta, hogy a révész a kikötő déli oldalán várja magát. Kicsit furcsának találom, de egy kis mozgás sohasem árt, nem igaz?

Amikor Eleanor rájött, hogy a móló a tengerpartnak azon a részén található, ahová a turisták nem léphetnek be, elfogta a nyugtalanság. Amikor már annyira eltávolodtak az erődtől, hogy nem világítottak oda a fények, még nyugtalanabb lett. Ráadásul nagyon lassan haladtak, mert a sötétben alig lehetett kivenni az ösvényt.

– Csak jöjjön utánam, én ismerem az utat! – mondta Talia. – Maradjon szorosan...!

Hirtelen hangosan felkiáltott, mert egy sötét alak bukkant fel az árnyékból, aki megragadta, és elkezdte vonszolni a móló felé.

Eleanor gondolkodás nélkül utánuk vetette magát, miközben Talia teli torokból a fia nevét kiáltozta, és olyan hevesen küzdött, hogy az ismeretlen férfi megbotlott, káromkodott, és elengedte az áldozatát. Eleanor a támadó felé csapott a táskájával, és a férfi lezuhant a mólóra. Eleanor néhányszor rácsapott az öklével, de a férfi hirtelen felugrott, és egy erőteljes mozdulattal belelökte Eleanort a vízbe.

A lány néhány másodpercre lebénult, utána bekapcsolt az életösztöne, és taposni kezdte a vizet. Köhögve és vizet köpködve feljött a felszínre, és teljes erőből küzdött az erős karok ellen, amelyek megragadták.

– Maradjon nyugton végre! Meg akarom menteni! – kiáltotta ebben a pillanatban Alexei Drakos.

Eleanor megkönnyebbülten feladta a küzdelmet, és hagyta, hogy a férfi kihúzza a partra, ahol Stefan várta őket.

– Jól van az édesanyja? – kérdezte rekedt hangon Eleanor.

Abban a pillanatban Talia odalépett a fia mellé.

– Most pedig elmondod, hogy mi történt pontosan! – adta ki az utasítást Alexei az anyjának, és elsimított a homlokából egy nedves hajtincset.

Talia vett néhány mély lélegzetet, azután részletesen beszámolt az eseményekről.

- És akkor ez a bátor, fiatal nő megtámadta azt a férfit a táskájával – tette hozzá.
- Sajnos nem ütöttem elég nagyot – mondta Eleanor, aki annyira fázott, hogy vacogott a foga.

– Az a gazember belelökött a vízbe. Sikerült meglépnie?

- Nem – felelte Alexei.
- És most hol van?
- Az erőd felé tart két biztonsági őr társaságában.
- Nekünk is oda kell mennünk – közölte Talia. – Mind a ketten csuromvizesek vagytok.

Yannis odaszaladt hozzájuk, és azt mondta, hogy egy férfi Miss Markham után kérdezősködött.

- Ki volt az? – kérdezte dühösen Alexei, és Eleanor felé fordult.
- Valószínűleg a valódi révész, aki áthozott a szigetre – felelte remegve a lány.
- Akkor ez a másik hogy vette fel magával a kapcsolatot?
- Yannis azt mondta, hogy a révész a kikötőben vár minket – felelte Talia.

Miután Alexei meghallgatta Yannis magyarázatát, elküldte a fiút az erődbe Sofiáért.

- Úgy tűnik, a foglyunk azt mondta Yannishoz, hogy egy hölgyért jött. Mivel Yannis tudta, hogy maga indulni készül, Miss Markham, azt hitte, hogy az a férfi magára gondolt.
- Ezek szerint az egész az én hibám – suttogta büntudatosan Eleanor.
- Szó sincs róla! – tiltakozott Talia. – Nem a maga hibája.

Eleanor hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Csak a szobájára és egy forró zuhanyra vágyott.

- Nos, mivel a valódi révész megérkezett, én most visszamegyek, és...
- Ne beszéljen ostobaságokat! – vágott a szavába Talia, és odaintett Sofiának, aki akkor bukkan fel a törülközőkkel. – Ő Sofia, a házvezetőnő. Elmondom neki, mi történt, és maga kap egy szobát az erődben. Vesz egy forró fürdőt, és lefekszik aludni.
- Ez igazán kedves, de ki kell fizetnem a csónakost, és vissza kell mennem a tavernába.
- Stefan kifizeti a révést, és küld egy üzenetet Takishoz – kapcsolódott be a vitába Alexei. – Ki akarom hallgatni az emberrablót, és addig itt kell maradnia, Miss Markham. Kérem, menjen vissza az anyámmal az erődbe!
- Hol van a táskám? – kérdezte rémulten Eleanor.
- A fegyverére gondol? – kérdezte Alexei, miközben mosolyogva odanyújtotta Eleanornak a táskát. – Stefan magához vette, de nem tudom, mi történt azzal, ami benne volt.
- Remélem, nem sérült meg a fényképezőgépe! – jegyezte meg aggodalmasan Talia.
- Ha mégis, akkor természetesen kifizetem a kárt – közölte Alexei.
- Azt hiszem, arra nem lesz szükség – felelte Eleanor, miután megvizsgálta a táska tartalmát.

– A telefonom kapott egy ütet, és megrepedt az a kép, amelyet az anyámnak vásároltam. De úgy látom, a fényképezőgépnek és a memóriakártyának nem esett baja.

- Ez nagyszerű hír! – mondta Talia, miközben becsavarta Eleanort egy fürdőlepedőbe. – Most pedig menjünk vissza az erődbe, és igyunk valami meleget!

Amikor visszaértek, Eleanor meglepetten megállapította, hogy még mindig játszanak a zenészek, a vendégek pedig vidáman beszélgetnek. A tengerparton is összeverődött egy kisebbfajta tömeg, amelyik azokat a férfiakat biztatta, akik átugrottak a lobogó tűz fölött.

- Itt senki sem értesült az emberrablási kísérletről?
- Semmit sem vettek észre – felelte Alexei. – Túl nagy a zaj. Én láttam, amikor felálltak az asztaltól, és elindultam maguk után. Azután meghallottam az anyám kiáltásait. Sajnálom, hogy kissé késve értem oda. Bevártam Stefan és a két biztonsági ört, mielőtt elkaptam a támadót. Ők vezették el, miközben beugrottam magáért a vízbe.

Eleanor arra gondolt, hogy ez a férfi lett a hőse. Miután beléptek az erődbe, átvágtak a tágas előcsarnokon, és beszálltak a liftbe. Amikor felértek, Alexei és Talia egy lakosztályhoz kísérte Eleanort, amely egy modern épületben is megállta volna a helyét. A lány önkéntelenül szorosabbra húzta magán a fürdőlepedőt, hogy ne csöpögjön a ruhájából a víz a kifejezetten nőiesen berendezett szoba gyönyörű padlójára. Legnagyobb meglepetésére kiderült, hogy ez Talia lakosztálya.

- Menjen be a fürdőszobámba, és vegyen egy forró zuhanyt! – javasolta Talia. – Elég kimerülteknek

látszik.

– Ön is elég sápadt – jegyezte meg Eleanor. – Biztosan nagyon megijedt.

– De engem nem dobtak bele a tengerbe, kedvesem – felelte Alexei anyja. – És természetesen használjon mindent, amire szüksége van!

– Nagyon köszönöm.

Eleanornak megint vacogni kezdett a foga.

– És igyekezzen! – figyelmeztette Talia. – A zuhany után mindenképpen innia kell valami meleget. Nyugodtan vegye fel azt a köntösöt, ami az ajtón lóg!

Eleanor bement a fürdőszobába, és megszabadult a vizes ruháitól, amelyeket belerakott a kádba. Az órája szerencsére vízálló volt, és csodával határos módon az új medálja sem veszett el. Belépett a zuhany alá, megnyitotta a meleg vizet, és miután haját mosott Talia samponjával, néhány percig mozdulatlanul állt a forró vízszög alatt. Miközben megszárított, többször is fájdalmasan felszisszent, mert akkor fedezte fel a testén lévő zúzódásokat. A mellén is egy vörös csík húzódtott, ahol Talia támadója belerúgott.

Végül becsavarta magát egy száraz törülközőbe, és leült a kád szélére. Miközben megtörölte a haját, arra gondolt, hogy ez volt élete legszörnyűbb napja. De hirtelen eszébe jutott valami, amitől jobb kedvre derült. Talán a megközelíthetetlen Alexei Drakos mégis ad neki egy interjút hálából azért, mert megmentette az anyját.

A következő pillanatban természetesen rájött, hogy ez csupán hiú ábránd, és nagyot sóhajtva megfésülte a haját. Miután belebújt a puha, fehér, kapucnis köntösbe, felvette az óráját meg a karkötőjét, és kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, mert valaki halkán bekopogott.

Talia állt az ajtóban, aki sötétkék köntösöt viselt, és kontyba kötötte a haját, amitől az arca még szebbnek látszott.

– Jobban van, Eleanor? – kérdezte aggodalmasan.

– Igen, sokkal jobban. És ön?

Alexei anyja vágott egy grimaszt.

– Én is jobban vagyok. Megszabadultam az összes ruhától, amihez az emberrabló hozzáért, lezuhanyoztam, és kölcsönvettem a fiam köntösét.

– Nagyon örülök, hogy nem esett komoly baja – mondta Eleanor. – Mit csináljak a vizes ruháimmal?

– Sofia majd rendbe teszi őket. Már ennivalót is készített nekünk, és felvitte a toronyszobába. Jöjjön velem!

Eleanor legszívesebben azonnal bezuhant volna az ágyba, de követte Taliát abba a szobába, amelynek panorámaablakai voltak. A keskeny asztalon megpillantott egy tálcát, amelyen két tálka gőzölgött.

– Majd meglátja, hogy Sofia híres lencselevesétől azonnal erőre kap – mondta Talia. – Pontosan erre van szüksége ennyi izgalom után. – Megköszörülte a torkát, és halkán hozzátette: – Őszintén szólva azt hittem, végem van, amikor az a szörnyeteg elkapott. De maga úgy vetette rá magát, mint egy amazon!

– Amikor az a férfi elkapta önt, rettenetesen dühös lettem. – Eleanor elvette a gőzölgő tálát, amelyet Talia odanyújtott neki. – Szerintem nem számított ilyen heves ellenállásra.

Talia elnevette magát, de látszott rajta, hogy megviselte az élmény.

Valamivel később belépett a szobába Stefan és Alexei, aki időközben szintén átöltözött.

– Megtudtál valamit attól a férfitől? – kérdezte tőle az anyja.

A férfi beletúrt nedves, göndör hajába.

– Pánikrohamot kapott. Azt hitte, meg fogom ölni. Végül beismerte, hogy pénzt kapott azért, hogy elkapjon téged, és elvigyen egy férfihoz, aki egy csónakban várta a kikötőben. Az a gyáva féreg elpucolt, és a sorsára hagyta a társát.

– És ki volt az?

– Egy idegen. A támadód Karpiroszon találkozott velem, és az a férfi ott ajánlotta fel neki a pénzt, legalábbis ezt állítja. Megesküdött, hogy a nevét nem tudja. De némi győzködés után elárult még pár dolgot.

Alexei vetett egy pillantást Eleanorra, és a lány megborzongott.

– Azt állítja, hogy Spiro Barisnak hívják. Bezártuk, az ajtaja előtt két biztonsági őr áll, és folyamatosan jajveszékel, mert megsérült a harcban. – A férfi megvetően megcsóválta a fejét. – Két fegyvertelen nővel vívott harcban!

– Nem voltunk fegyvertelenek – emlékeztette dühösen szikrázó szemmel az anyja. – Én az öklömet használtam, Eleanor pedig a táskáját.

Stefan zavartan megköszörülte a torkát, Alexei pedig elmosolyodott.

– Nos, két harcos amazonra biztosan nem számított. Melyikőtöknek köszönheti a monoklit?

– Valószínűleg nekem – felelte Eleanor, és szemügyre vette a bütykeit, amelyekről lehorzsolódott a bőr. – Azt hiszem, a száját is eltaláltam.

– Eltalálta, *kíria* – felelte egy kárörvendő mosoly kíséretében Stefan. – A szája is felrepedt.

– Máshol is megsérült, Eleanor? – kérdezte Alexei, aki végre úgy döntött, hogy a keresztnévén fogja szólítani a vendégüket.

– Igen, de nem vészes – felelte a lány. – Csak néhány zúzódást szereztem, főleg a bordáim környékén.

– Jóságos ég! – hüledezett Talia. – Már biztosan megbánta, hogy eljött Kirkiroszra.

Alexei egyenesen Eleanor szemébe nézett.

– Szerepeltetni fogja az esetet a cikkében?

A lány döbbenten rámeredt, azután vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugodjon, amitől enyhe fájdalom hasított a bordájába.

– Természetesen nem – felelte végül.

– Ezért igazán hálás vagyok – mondta a férfi, és Stefan felé fordult. – Menj le, és beszélj Theóval! Az embereinek gondoskodnia kell arról, hogy senki ne maradjon a szigeten, miután az utolsó csónak is elment.

– Ketten a foglyunkra vigyáznak, úgyhogy én is segítek nekik.

Stefan jó éjszakát kívánt, és távozott.

– Azt hiszem, én is lemegyek – közölte Alexei, és úgy mérte végig Eleanort, mintha egy kellemetlen probléma lenne, amitől meg kell szabadulnia. – Holnap elviszem az anyámat Krétára, ahonnan visszarepül Londonba. Maga is velünk jön, Eleanor. Megpróbálok szerezni magának egy jegyet arra a gépre.

– Ez igazán kedves magától, de csak egy hét múlva kell visszamennem a szerkesztőségbe – felelte udvariasan a lány. – Úgy terveztem, hogy egy hétig maradok Karpiroszon, és már a szállást is kifizettem a saját pénzemből. Tétlenül szeretnék heverészni a tengerparton...

Alexei és Talia arckifejezése láttán hirtelen elhallgatott.

– Szerintem ez nem lenne bölcs dolog, kedvesem – mondta gyorsan Talia, hogy megelőzze a fiát. – Megtámadhatják a tengerparton.

– Miért támadnának meg? – kérdezte döbbenten Eleanor. – Az emberrabló nem engem akart elrabolni.

– Természetesen nem kényszeríthetjük arra, hogy elutazzon – magyarázta Alexei Drakos kimérten. – De kérem, vegye fontolóra az ajánlatot, amíg én váltok néhány szót Theóval! – Az anyja felé fordult: – Kérlek, próbáld jobb belátásra bírni a vendégünket!

Miután Alexei távozott, a szobában egy darabig feszült csönd uralkodott.

– A fiam jót akar – szólalt meg végül Talia. – Felelősnek érzi magát a történetek miatt, és gondoskodni akar a maga biztonságáról, de ha visszautazik Karpiroszra, akkor ezt nem tudja megtenni.

– A fia nem tartozik irántam felelősséggel – felelte Eleanor. – A maga iránt érzett aggodalma érthető, de én csak egy idegen vagyok a számára!

– Egy idegen, aki megsérült, és majdnem megfulladt, mert meg akarta menteni az anyját. Kérem, mutassa meg a zúzódásait!

Eleanor engedelmeskedett, és Talia döbbenten a szája elé kapta a kezét.

– Jóságos ég! Biztos benne, hogy nem tört el?

– Igen, biztos vagyok. A gimnáziumban hokiztam, és egyszer eltört az egyik bordám, úgyhogy

tudom, milyen érzés. Ez csak egy kicsit fáj. Nem vészes. – Eleanor elnyomott egy ásítást. – Elnézést, de úgy tűnik, kimerített a kezítusa! Ön is bizonyára elfáradt, és valószínűleg szerzett néhány sérülést is, igaz?

Talia bólintott.

– Igen, de nem olyan komolyakat, mint maga. Most pedig feltétlenül szükségem van egy csésze teára. Kérem, csatlakozzon hozzám! De előbb ellátom a kezét. És váltanom kell néhány szót a fiammal. Addig gondolni sem tudok az alvásra.

– Mit fog csinálni azzal a férfival?

– Valószínűleg át fogja adni azt a gazembert rendőrségnek.

Amikor visszamentek Talia világos hálósobájába, leültek a kék bársonyfotelekbe, és kortyolni kezdték a porceláncsészéből a teát, Eleanor megállapította, hogy végre sikerült megnyugodnia.

– Maga különleges teremtés, Eleanor Markham – állapította meg Talia, és Eleanor döbbsent arckifejezése láttán hangosan felnevetett. – Komolyan beszélek! Nagyon bátran viselkedett ma este.

– Igazság szerint ösztönösen cselekedtem – felelte zavartan Eleanor. – Annyira dühös voltam arra a fickóra, hogy legszívesebben megfojtottam volna.

– Egy örökkévalóságnak éreztem, mire Alexei kihúzta magát a vízből. Azt hiszem, a fiamat is lenyűgözte a bátorsága.

– Pedig délután még azzal fenyegetett, hogy bepereli a lapot.

Talia felsóhajtott.

– Kérem, nézze el neki! Amikor engem próbál védeni, néha túlló a célon. Alexei azóta viselkedik ellenségesen a riporterekkel, mióta megkapta az első számítógépét az apjától, és megtalálta az interneten azt a rengeteg pletykát a válásunkról. A volt férjem befolyásos ember, de még ő sem tudta megakadályozni, hogy ezek a cikkek nyilvánosságra kerüljenek. Sajnos a fiam ezt képtelen elfelejteni. – Talia megint felsóhajtott, és kék szemét egyenesen Eleanorra szegezte. – Ráadásul a média azóta még több okot szolgáltatott arra, hogy Alexei meggyűlölje. Biztosan végzett kutatómunkát, mielőtt ideutazott. Mit talált?

– Nem sokat. Csak annyit tudok, hogy Alexei volt barátnője mindent kitálalt a pletykalapoknak, és elég rossz színben tüntette fel az ön fiát.

Talia szeme dühösen felvillant.

– Christina Mavros megrögzött hazudozó, ráadásul ostoba. Azzal fenyegetőzött, hogy a sárba tiporja a fiam jó hírét, ha nem veszi feleségül. – Némi habozás után hozzátette: – Rólam is talált valamit?

Eleanor bólintott.

– Igen. A hírek szerint olyan gyorsan elvált Milo Drakostól, hogy a tinta még meg sem száradt a házassági anyakönyvi kivonaton.

Talia vágott egy grimaszt.

– Ez enyhe túlzás, de van benne igazság. Biztosan érdeklí, mi történt.

– Természetesen. Én is emberből vagyok, Ms. Kazan.

– Kérem, szólítson Taliának!

Eleanor elmosolyodott.

– Rendben van, Talia. És megígérem, hogy erről nem teszek említést a cikkemben.

– Ne aggódjon, ezt én is tudom! – felelte Alexei anyja. – De előbb szeretnék megbeszélni magával valamit. Holnap már nem lesz rá lehetőségem, mert a fiam visszavisz Krétára.

– Miről van szó?

– Volna egy javaslatom a maga számára. Ha még nem akar hazautazni, maradjon itt Kirkiroszon! Itt biztonságban van.

– Sajnos nem tehetem.

– Miért? Miután Alexei kivisz engem a reptérre, ő visszajön a komppal. Rábeszélem, hogy vegyen ki néhány nap szabadságot.

– Lehet, hogy igent mond, de akkor sem akarja, hogy a közelében legyek – jegyezte meg Eleanor.

– A fiamnak nyugalomra és kikapcsolódásra van szüksége, Eleanor – mondta Talia. – És egy intelligens nő társaságára. Folyamatosan azon igyekszik, hogy túltegyen az apján, habár ezt sohasem ismerné be. – Szomorúan elmosolyodott. – Ha Milo Drakosról is végzett kutatómunkát, akkor bizonyára tudja, hogy ez szinte lehetetlen. Úgy érzem, hogy a fiam életében nincs helye egy normális kapcsolatnak, és aggódom érte. Mivel jóképű és gazdag, természetesen mindig talál magának játszótársakat. De Christina Mavros óta nagyon óvatos lett. – Talia felsóhajtott, és folytatta: – Azt szeretném, ha egy intelligens nő lenne mellette. Mivel tudnám rávenni magát arra, hogy eltöltsön velem néhány napot?

Eleanornek már a nyelve hegyén volt, hogy „semmivel”, de hirtelen eszébe jutott valami.

– Ha rábeszéli a fiát, hogy adjon nekem egy exkluzív interjút, egy-két napig itt maradok – mondta. – A főnököm annyira vágyik rá, hogy azt tanácsolta, szexi ruhát vegyek fel, hogy felhívjam magamra Alexei figyelmét.

Talia kételkedő pillantást vetett rá.

– Ezek szerint mégsem a bikaugrás miatt jött?

– De igen. – Eleanor hevesen bólogatott. – A cikkem a turisták által még felfedezetlen görög szigetekről fog szólni. De a főnököm, Ross McLean, bármit megadna egy interjúért Alexei Drakossal, pontosan azért, mert messziről kerüli a sajtó munkatársait. – Egyenesen Talia szemébe nézett. – Ennek semmi köze ahhoz, hogy rátámadtam az emberrablóra! Egyszerűen képtelen voltam elviselni, hogy ártani akar önnek, azért mert...

Zavartan elhallgatott, és Talia kérdő pillantást vetett rá.

– Miért?

– Azért, mert nagyon kedvelem önt – felelte Eleanor, és zavartan elpirult.

– Én is kedvelem magát – felelte mosolyogva Talia, és hirtelen rémülten megborzongott, mert odakintről kiáltozás hallatszott. – Mi történt már megint?

Ebben a pillanatban belépett Alexei.

– Elnézést kérek a zavarásért, anya! De ez a férfi feltétlenül beszélni akar veled, mielőtt távozik.

– A mögötte álló férfi felé fordult. – A vendégünkre való tekintettel kérlek, beszélj angolul!

Taliának elkerekedett a szeme a meglepetéstől, amikor belépett a szobába Milo Drakos. Meghajlással üdvözölte a két nőt, azután kezét csókolt Taliának, és egyenesen a szemébe nézett.

– Én is elnézést kérek a zavarásért, de hallottam, mi történt, és szerettem volna meggyőződni arról, hogy jól vagy.

Milo Drakos hangja a megtévesztésig hasonlított a fiáéhoz.

Talia zavartan elpirult, és elhúzta a kezét.

– És mit keresel itt? – kérdezte meglepetten.

– Ma van a fiunk születésnapja.

Alexei halkán felmordult, de az anyja vetett rá egy figyelmeztető pillantást.

– Egy üdvözlőlap tökéletesen elég lett volna, Milo – jegyezte meg kimérten Talia.

– Azt reméltem, hogy személyesen gratulálhatok neki – felelte szomorúan a volt férje. – És legnagyobb meglepetésemre téged is megláttalak a vendégek között. Éppen ezért maradtam, habár tudtam, hogy a fiam kidobat a szigetről, ha észrevesz.

– Természetesen észrevettem – szólt közbe mogorván Alexei. – De nem akartalak erőszakkal eltávolítani, mert azzal felhívtam volna a figyelmet az anyámra.

Eleanor gyorsan felpattant.

– Azt hiszem, elmegyek lefeküdni. Jó éjszakát, Talia!

– Jó éjszakát, kedvesem! – felelte Talia, és a fia felé fordult: – Kérlek, kísérd el Eleanort a szobájába!

Alexei kelletlenül engedelmeskedett. Látszott rajta, hogy nem szívesen hagyja kettesben a szüleit.

– Remélem, elégedett lesz velem! – mondta Alexei Drakos kimérten, amikor kinyitotta a szoba ajtaját Eleanor előtt.

Talia szobájával ellentétben ez kifejezetten férfias hatást keltett.

– Sajnálom, hogy át kell adnia nekem a szobáját.
A férfi vállat vont.

– A történetek után ez a legkevesebb. És elnézést, hogy az előbb nem mutattam be az apámnak!
– Láttam róla néhány fényképet, úgyhogy felismertem.
– Hát persze. Hiszen maga riporter.
– Igen. – Eleanor felsóhajtott. – És nem kell megfenyegetnie. Megígérem, hogy Milo Drakosról sem teszek említést a cikkemben.
– Köszönöm. – A lány legnagyobb meglepetésére Alexei elmosolyodott. – Rengeteg izgalmas dolog történt, és maga egyikről sem írhat. Bosszantó lehet.
– Valóban az, de beérem annyival, hogy részletesen beszámolok a szabadtéri ünnepről.
– Annak ellenére, hogy megtámadták? – A férfi arcán aggodalom tükröződött. – Remélem, hogy az újság bőségesen kárpótolja magát!
Eleanor elmosolyodott.

– A főnököm szerint ez a munka gyakorlatilag fizetett szabadság.
– Nos, a mai napot semmiképpen nem nevezném gondtalan nyaralásnak. – A férfi rámutatott a ruhásszekrényre. – Nyugodtan keressen magának egy pólót vagy bármi egyebet hálóing helyett! Holnap az anyám szobájában fog aludni.
– Mégsem akar megszabadulni tőlem? – kérdezte meglepetten a lány.
– Ez volt a tervem, de az anyám szerint nem várhatjuk el magától, hogy megszakítsa a nyaralását. Karpiroszon nem tudom garantálni a biztonságát, itt viszont igen. Sofia gondoskodik az étkezéséről, Theo Lazarides pedig vigyázni fog magára. Az irodámon kívül bármelyik helyiséget használhatja. Ha nem akar egyedül lakni az erődben, megkérem Sofiát, hogy töltsen itt az éjszakákat.
– Miért csinálja ezt?
– Azért, mert tartozom magának, Miss Markham – felelte Alexei. – Veszélybe sodorta magát, hogy megmentse az anyámat, és én mindig törlesztem a tartozásomat. Vagy másféle jutalmat szeretne?
– Őszintén szólva igen, de erről majd az anyja fog beszélni magával. Én már olyan fáradt vagyok, hogy alig tudom nyitva tartani a szemem.
Némi habozás után Alexei kezét rázott vele.
– Még egyszer köszönöm, amit tett, Eleanor Markham. Jó éjszakát!
– Jó éjszakát!

Miután a férfi mögött becsukódott az ajtó, Eleanor azt kívánta, hogy bárcsak egérré tudna változni, és kihallgathatná a szüleivel folytatott beszélgetését.

Alexei Drakos azonban nem a szüleikhez ment, hanem a toronyszobába, és a panorámaablakon keresztül kibámult a sötét égboltra. A szülei biztosan nem bánják, ha egy darabig kettesben lehetnek. Ráadásul őt nem hagyta nyugodni az a nő, aki a szobájában töltötte az éjszakát.

Bosszúsan megcsóválta a fejét. Ezek szerint túlságosan régen feküdt le valakivel, de Christina bosszúja óta messziről került a nőket. Eleanor Markham valószínűleg azért gyakorolt rá ekkora hatást, mert ki volt éhezve, habár valójában azért segített neki délután, mert felkeltette az érdeklődését a lány keskeny arca és csillogó szeme. Amikor kiderült, hogy újságíró, Alexei úgy érezte, mintha gyomorba vágták volna. De tartozott neki.

3. FEJEZET

Eleanor másnap reggel halk kopogtatásra ébredt. Felült Alexei Drakos hatalmas ágyában, és fájdalmasan felszisszent a zúzódások miatt.

Egy pillanattal később Sofia belépett egy tálcával a kezében, és mosolyogva jó reggelt kívánt neki.

Eleanor is üdvözölte őt, és Talia után érdeklődött.

– Kíria Talia már elutazott, de hagyott magának egy levelet. – Sofia előhúzta a borítékot a köténye zsebéből. – Azt üzente, hogy sokat kell pihennie és ennie.

Miután Sofia távozott, Eleanor elolvasta a levelet.

Kedves Eleanor!

Olyan mélyen aludt, hogy nem akartam felébreszteni. A fiam átadta azt a gazembert a rendőrségnek, ennek ellenére feltétlenül el akar kísérni Krétára. Útközben majd megkérem, hogy adjon magának egy interjút. Remélem, jól fogja érezni magát Kirkiroszon!

Kérem, jelentkezzen nálam, miután hazaért! Megadom a címemet és a telefonszámomat. Az izgalmak miatt nem kértem el a számát, pedig szívesen találkoznék magával.

Hálás köszönettel:

Talia

Eleanor elgondolkodva visszatette a levelet a borítékba, azután megreggelizett, mert nagyon éhes volt. Alexei Drakos valószínűleg foggal-körömmel tiltakozni fog az interjú ellen, de még ez sem tudta elrontani az étvágyát.

Később Sofia átkísérte Talia hangulatosan berendezett szobájába, és Eleanor megkérdezte tőle, hogy mikorra várják Alexeit.

– Nem fog visszajönni, *kíria* – felelte meglepetten a házvezetőnő. – De maga addig maradhat, ameddig csak szeretne.

Zuhanyzás közben Eleanor igyekezett megbarátkozni a gondolattal, hogy le kell mondania az interjúról. Miután felöltözött a saját ruhájába – a vászoncipő sajnos egy kicsit összement a tengervíztől –, lement a lifttel a földszintre. A női hangokat követve eljutott a konyhába, ahol Sofia két másik alkalmazottal kávézott.

Bemutatta Eleanorot Irenének és Chloénak, akik megdicsérték a bátorságáért. Eleanor mosolyogva köszönetet mondott, és megkérdezte, hogy át tudja-e vinni valaki Karpiroszra, mert ha Alexei Drakos nem jön vissza, akkor felesleges maradnia.

– Yannis ebéd után átviszi – felelte Sofia. – A toronyszobában fogok megteríteni.

Eleanor bólintott, mert megértette a burkolt célzást, és visszament a lifttel a toronyszobába. Egy darabig a kilátásban gyönyörködött, azután leült, és jegyzetelni kezdett. Az emberrablási kísérletről sajnos nem tehetett említést, de úgy gondolta, hogy a cikk anélkül is elég érdekes lesz.

Annyira belemerült a munkába, hogy rémülten felkapta a fejét, amikor Sofia bekopogott a spárgasalátával.

– Ebéd után Yannis átviszi Karpiroszra, és visszahozza, miután végzett – mondta a házvezetőnő.

Eleanor a csekély nyelvtudásával elmagyarázta neki, hogy nem fog visszajönni Kirkiroszra. Sofia hevesen tiltakozott, és mielőtt távozott, megjegyezte, hogy ez biztosan nem fog tetszeni a ház urának.

Eleanor azonban úgy érezte, hogy nem kell tekintettel lennie Alexei Drakosra. Miután megette a salátát, magához vette a táskáját, lement a konyhába, és megkérdezte Sofiától, hogy készíthet-e